

Bij de opening van expositie

Hans Wap

11 april 2015

Atelier Nelly Voogd

Kesept

Enkele maanden geleden brachten Hans Wap en ik werken van ons beiden naar Amsterdam voor een tentoonstelling. Hans kwam met zijn auto voorrijden en ik zette twee van mijn werken achterin. Mijn werken zaten in een open plastic zak, dus Hans kon direct zijn nieuwgierigheid voeden. ‘Aaahh’, gromde hij met een trek van lichte afschuw rond zijn mond. ‘Kesepten!’

‘Wat zeg je?, vroeg ik .

‘Kesepten’, zei hij, ‘conceptueel werk. Zo noemde mijn ateliermaat Kees Spermon en ik altijd dit soort werk. Werk waarbij het idee de uitvoering overstijgt. Waar het denkwerk belangrijker is dan de techniek en de vorm. Hadden we het nooit zo op. Kesepten noemde Kees dat altijd met enige minachting, hetgeen ik dan in grote broederschap beaamde.’

Ik knikte. Ik ben opgeleid aan een academie waar het concept leidend was. En ach, zo erg is dat allemaal niet. Kijkt u maar om u heen. Het werk van Hans, het blijft een prachtig voorbeeld van goede ‘kesepten.’ Van een idee dat vooraf gaat aan een beeld. De directe relatie tussen taal en beeld, de krachtige verbeelding van een dubbeltalent, het zijn concepten. De

verbeelding van het boek als meer dan de drager van tekst, het is een concept. De taalvondsten in de titel van het werk en het plaatsen van het boek buiten zijn comfortzone door het in tweedimensionale vorm te presenteren. Concepten. De nietigheid van alle menselijke artefacten als ze worden geconfronteerd met natuurgeweld. Een concept. De prachtige balans tussen wit en zwart in de wereld die ons omringt maar die ons zelden maar Hans Wap altijd opvalt. Concept. En zelfs het vermogen om de gevolgen van natuurrampen als verdelingen van zwart en wit te zien.

Kesepsten, Hans.

Toen ik de serie van Hans zag over de gevolgen van natuurrampen zag, dacht ik aan een gedicht van de Duitse dichter Gunter Kunert, die net als Hans zowel dichter als kunstenaar is. Ze hebben elkaar vast een keer getroffen op Poetry.

Het is een gedicht over vrolijke dingen. Er staat de volgende regel in:

Gebroken stoelen kunnen lachen: zij
zijn vrij, niemand wil daarop zitten.

De linsneden van Hans tonen de dingen als ze vrij zijn. Net zo vrij als zijn geliefde vogels. Een zwembad waar niemand meer in kan zwemmen is vrij, een auto waarmee niet meer te rijden valt is vrij en een vliegtuig dat nooit meer hoeft te vliegen is vrij. Als de dingen vrij zijn dan ze weer gewoon vorm zijn, zijn ze zwart of wit, zijn ze voorgrond of achtergrond. Hans Wap maakt zijn onderwerpen vrij, en of je het nu wilt of niet, Hans, ook dat is een 'Kesept'.

Waarmee ik de tentoonstelling voor geopend beschouw.